

Прѣзъ разни врѣмена, награжданъ е билъ съ слѣднитѣ ордени: „Св. Александръ“ IV степенъ; „Св. Александръ“ V степенъ; златенъ кръстъ за споменъ отъ 1887 год. 2-и августъ; сребъренъ медаль за участието му въ войната; орденъ за 10 годишна непрѣкъжната и безпорочна служба; сребъренъ медаль по случай 14 февруарий 1893 г.; орденъ за заслуга и отлична служба.

Съ напущането на армията Гюлмезовъ, вѣнъ отъ лекторството си въ Военното у-ще, се прѣдава на литературна дѣйность. Отъ историческитѣ трудове на Гюлмезовъ първо мѣсто заема „Капитанъ Узатисъ и убийството на мадамъ Скобелева“. Отъ произведенията му изъ белетристиката заслужаватъ внимание разказитѣ му „Подпоручикъ Стидовичъ“ „Сюрпризъ“, „Женидбата на капитанъ Черната-Медвѣденько“ и „Драска изъ съврѣмения животъ“. Вѣнъ отъ това, той е издалъ сборка (въ прѣводъ) отъ „Военни разкази изъ френския животъ“, написани отъ видни френски белетристи. Гюлмезовъ има и сборка отъ свои оригинални басни, въ отдѣленъ трудъ, частъ отъ които съ други негови стихотворения излѣзоха най-първо въ списанието „Задруженъ Трудъ“, на което той постоянно сътрудничесше. Писалъ е редъ интересни статии въ „Военния Журналъ“ и въ нѣкои политически органи и кроялъ да основе вѣстникъ, въ който да се защищаватъ интереситѣ и бичуватъ неджитѣ на нашето офицерство.

Най-важниятъ трудъ на Гюлмезовъ е „Войската и нейната психология“, излѣзълъ първоначално въ „Задруженъ Трудъ“ 1905 г. Ето какъ се изразява за него видниятъ руски воененъ писателъ и бившъ въ княжеството ни министъръ генералъ Паренсовъ: „тази книга е извънредно интересна. У автора, вижда се, има хубаво образование, голѣмо познаване на военния животъ, наблюдателность, любовъ къмъ военното дѣло и стремление къмъ възвишени нравственни идеали“. Тая книга скоро прѣтърпяла и второ издание (1906). Гюлмезовъ е готвялъ и други трудове, но умира скоропостижно на 17-и септемврий сжщата година.

Гюлмезовъ бѣ човѣкъ съ рѣдка скромность. Като членъ-дѣловодителъ на комитета „Историята на Сливенъ“, той бѣ възторженъ сподвижникъ на това начинание.

„Всрѣдъ тежки мжки и страдания,
Лишения безъ край,
Какви изпитахъ азъ терзания —
Единъ Богъ само знай. . .“

Тѣй пише той въ прѣдсмъргното си стихотворение, а колкото и да изповѣдва, че „смъртъта за него ще бжде спасение, край на черно тегло“, поетическата му душа мжно се е раздѣляла съ бившитѣ му жизнерадостни полети: